

מה נעשה בשקט הזה?

לפני שנות דור כתבו לאה נאור ונורית הירש שיר חמוד ללהקת פיקוד המרכז; שורה מרכזית בו מפטירה בנון שלאנטיות: "מה נעשה בערב הזה? - אין לי מושג ילדה." השיר עלה בי כשמנינו, לפני מספר ימים, שלושה חודשים למבצע "עמוד ענן"; אז שאלתי את עצמי: "מה נעשה בשקט הזה?"

נודה על האמת: עם שוך הירי לא נתנו סיכוי רב לרגיעה ממושכת, יחסית. ובכל זאת, מסתבר שהחברים מעבר לגבול הבינו את הרמז. הם מוכיחים – לעצמם, לנו ולעולם כולו – שיש להם יכולת לשלוט בכל החוליגנים, עד האחרון בהם. זה מצוין, לנו ולהם.

אז, מה נעשה בשקט הזה? – יש לי מושג, בהחלט. השקט הזה, שרק יהיה לי בריא, שיגדל ויצמח ויתפתח, ימצא אותנו שבים אל חיים נורמליים, אל שיגרה מבורכת, אל השיעמום הנכסף, אל ההנאות הקטנות – גדולות של החיים. השקט הזה יניח לאמהות לשחרר את ילדיהן לחצר המשק ולדאוג, בטח לדאוג, אבל לא מפצצות מעופפות; השקט הזה יאפשר ליזמים חסרי מנוח להיות עוד יותר נלהבים; השקט הזה יאיץ עוד יותר את הקליטה של בנים ומשפחות חדשות; השקט הזה ישלים את שיווק מגרשי התעשייה בפארקים שלנו; השקט הזה יושיב משפחות על גדות נחל, לעשות קפה בנחת ולחכות למופע זרזירים מרהיב.

נכון, זה (עוד) לא הזמן לאוורר את שיר השלום המתוק של ציקי מנירים בימי מבצע קדש ("תראו רבותי שיגיע היום/ אצלנו בגבול יהיה עוד שלום/ ואנחנו ניסע לחאן יונס לסרט/ עם עבדול וואב בערבית מדוברת/ בלילה בחוץ יעבוד לו פאלח/ סטן ורימון הוא איתנו לא ייקח/ ואיכר ערבי עם עגאל וכאפיה/ עם עדר פרות מן החושך יופיע/ ישבו זה מול זה ישיבה מזרחית/ ישימו באמצע ארגז ומפית/ והשניים יאכלו, ידברו על בצורת/ על לול ועל רפת ומחיר של נשים/.."), אבל זה בהחלט הזמן להתרשם מאיך יכולים הדברים להיות כאן מחר, כש"על המשחתות הישנות יטעינו תפוחי זהב"; חשוב מכך, זה הרגע להפנות את תשומת ליבם של בני העשר, ובעצם גם של בני המצווה ומבוגרים מהם שלא זוכרים ימים כאלו: "שימו לב, ילדים, נגיד להם, " שימו לב, ככה חיים בעולם הזה רוב האנשים. נחמד, לא?"

אביב נעים וימים רגועים,

אלון